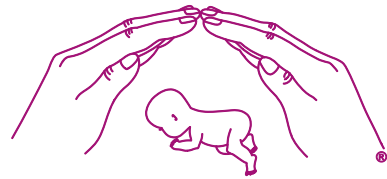


BETLÉM NENAROZENÝM

ŽIVOT JE DAR, KTERÝ JE POTŘEBA CHRÁNIT



Inzertní příloha Katolického týdeníku 49/2020

1. – 7. prosince 2020

Azylový dům ve službě budoucím generacím

Nedávno jsem slyšela vyprávět jednu ženu. S úctou vůči Bohu i lidem si kladla otázku, kdo že se to za ni asi všechno modlil, že se její život ubíral tak zázračným směrem.

Z lidského pohledu byla obyčejnou holčičkou z rozbité rodiny. Starali se o ni prarodiče. V rané dospělosti si musela projít těžkou cestou hledání, kam vlastně v životě patří, kde je její místo, kým je. Když se později vdala, zůstávala často stát plná vděčnosti a úžasu nad Božím vedením a dobrotou. A znovu se tázala sama sebe, kdo že se to za ni asi modlil, že se její život mohl „vyloupnout“ do jakési vyrovnanosti a krásy. „Teta? Babička? No, maminka zřejmě ne, ta vedla jiný život... Možná babička. Moc o tom nemluvila, ale modlila se.“

Pro „naše mamky“ – klientky v azylovém domě – nesvedeme zázraky, zázraky dělá Bůh. Můžeme nabízet pomocnou ruku, ale to hlavní, zázračné, to, co mění život, je skryto v často neviditelných modlitbách, obětech, žehnáních. Pán Ježíš se na naší zemi „realizoval“ tím, že každého – jako dobré zrníčko – zaléval svým zájmem a dobrem. Marnotratně. Bez hranic. Našel smysl v tom, dělat „pomyslení“ Nebeskému Otci. Nedělal to jen kvůli těm, které osobně potkal, dělal to i pro „budoucí generace“ všech dob.



Kdo zná tajemství, jak se vzájemně ovlivňujeme? Snímek Patricie Pastyřkové

Vážení přátelé, dovolte mi, abych všem, kdo tvoří Nadační fond Betlém nenarozeným a Obecně prospěšnou společnost Dlaň životu, adresoval svůj srdečný pozdrav a přání, aby se vaše úsilí o ochranu života od jeho početí až do jeho konce nadále rozvíjelo.

V Božím plánu se má každé počaté dítě stát člověkem, naším bratrem a sestrou, a žít život, který bude

jednou vzkříšen. Kéž proto i toto vaše dílo konkrétní pomoci těhotným ženám v tísní a jejich dětem může k radosti Boží dále pokračovat a růst. K tomuto vašemu úsilí vyprošuji mnoho sil a Božího požehnání.

kardinál

DOMINIK DUKA,
arcibiskup pražský



I v tom lze vidět náповědu pro nás v azylovém domě pro těhotné. To Bůh a jeho slovo garantuje, že se vykonané dobro dneška a dílo lásky nikam neztrácí. I když vypadá poraženě. Že je důležité myslet i na nenarozené s láskou. Pán Ježíš svým přístupem ukázal, jaký postoj k dětem má. On ví, každého z nich již pojmenoval jménem. A má času dost.

Věděl, že v roce 2020 bude kdesi uprostřed Evropy stát malý azylový dům pro těhotné v tísní. Věděl, že dnes o tomto domě bude čist článek. A věděl, jak právě Ty ovlivníš život na zemi a další generace. Třeba právě Tvé oběti a modlitby dnes vlévají smysl z našich těhotných klientek smysl života. Třeba někomu dodají naději. Třeba jiné mladé mamě pomohou ušetřit peníze na příští týden. Třeba dodají nový elán vyčerpané pracovníci azylového domu. Třeba se dnes rozhodne jeden konkrétní člověk, že daruje dar na podporu nenarozených. Kdo to všechno zřežuruje do konkrétní podoby? Kdo zná všechna tajemství toho, jak se vzájemně ovlivňujeme? Kdo od věčnosti ví, jak moje modlitba dnes ovlivní život jakéhosi dítěte za deset let?

A stále platí, že ruka, která hýbe kolébkou, hýbe celým světem. Pomozte tedy matkám, aby měly ke svým kolébkám úctu, aby je milovaly nezištně a aby měly vždy někoho, kdo je v houpaní nemluvnětek na chvíli vystřídá, když si budou potřebovat odpočinout. A aby se tedy celý svět pokojně hýbal směrem ke svému Stvořiteli. Ve službě budoucím.

PAVLA GLOGAROVÁ,
vedoucí Azylového domu
pro těhotné ženy v tísní

Dívat se na svět, jak to umí Bůh

„Všechno to vystřílet, lidi jsou gaunerí!“ je občas slyšet rozumbrady, „spravedlivě“ rozhořčené nad půllitry piva z nespravedlnosti světa. A opravdu, svět je mnohokrát nespravedlivý.

Co když jsou všechny domnělé i objektivní nespravedlnosti výzvou ke zrání? A do jaké míry vlastně dokážu

opravdu posoudit, co je vůči mně či jiným nespravedlivé a co jsme zpacakali? Hranice je někdy moc křehká. Ne-

musím se proto hned pasovat do role soudce.

Mohu se učit odpouštět i nechat si odpustit. Mohu připustit, že nedohlédnu do všech konců. Mohu uchopit křehkost svou i lidí kolem mě, přijmout ji a učit se společně sloužit jeden druhému. Můžeme spolu vykročit na cestu, kde budeme opouštět posuzování a hledat hodnotu člověka, mnohdy ukrytou i pod nánošem špi-

ny a zranění, a přijímat okolnosti života pokojně, tak jak přicházejí. Učit se dívat na svět a na člověka s tak pravdivou láskou, jak to umí Bůh.

MUDr. MARIE
GLOGAROVÁ,
předsedkyně správní
rady Nadačního
fondu Betlém
nenarozeným



Večerní telefonát a pokušení falešného soucitu

Farnost Kutná Hora posledních pár let svými sbírkami štědře podporuje Azylový dům pro těhotné ženy v tísní v rámci kampaně Štědrý dar pro betlémské děti.

Asi před patnácti lety mi na faře zazvonil telefon. Pamatuji si, že byl zimní večer a já šel potmě k pevné lince.

Zvedl jsem sluchátko a představil se. Na druhé straně se ozval dívčí hlas a stručná otázka, která v potměném pokoji zněla opravdu děsivě: „Je potrat vražda?“ Po chvilkovém překvapení jsem se co neklidnějším hlasem zeptal, kdo volá a proč se ptá. Během pár minut jsem se dozvěděl, že hovořím s šestnáctiletou dívkou bydlící na učňovském internátu, kde se „vyspala“ s vlastně neznámým vrstevníkem. Nyní má starost, že je těhotná, neví, jak to řekne rodičům, a bojí se, zda dokončí školu.

Během dívčina překotného hovoru jsem si představoval budoucnost její i jejího případného potomka. Přemýšlel jsem, jak jí pomoci, a přitom se děsil představy, že toto děvče bude zanedlouho vychovávat dítě.

Cítil jsem, jak mě přemáhá soucit. Soucit, který jí rozuměl, litoval a chtěl co nejrychleji pomoci. Měl jsem pocit, jako bych jí v tu chvíli byl ochoten (třeba i mlčky) odsouhlasit i potrat. Vždyť je sama ještě dítě...



Azylový dům pro těhotné ženy v tísní v Hamrech.

Snímek archiv Nadačního fondu Betlém nenarozeným

Rozhodování o životě a neživotě člověka?

Vzpamatoval jsem se. Uvědomil jsem si, že se možná účastním rozhodování o životě a neživotě člověka. Probudil jsem se z falešného soucitu, který hledá rychlá a pohodlná řešení. Neznámá mi důvěřovala a jakékoliv mé slovo jí mohlo přivést k zásadnímu kroku. Tato racionální úvaha mi velmi pomohla. Je tu

život – a ten se musí chránit. Najednou jsem měl pevnou půdu pod nohama.

Další úvahy a rady vycházely z tohoto faktu. Dívku jsem uklidnil konstatováním, že není jisté, zda dítě skutečně čeká, a příklady, jak by mohla situaci případně řešit. Nikdy jsme se neselekali, zanedlouho mi však znovu zavolala a s úlevou mi oznámila, že těhotná není. Byla to pro mě důležitá zkušenost. Uvědomil jsem si, jak velkým darem při těžkých rozhodnutích je zakotvení v dobrých hod-

notách. Poznal jsem však i zrádnost lidského soucitu, který může sice motivovat k užitečné pomoci, ale může také zatemňovat mysl a ochromovat člověka při hledání a naplňování Božích plánů.

Pane, dej nám pravý soucit, který skutečně pomáhá našim bližním a oslavuje Tebe, dárce života.

P. JAN UHLÍŘ,
farnost Kutná Hora



Potkala jsem úžasné lidi, kteří mi vytvářeli zázemí

Již třináctým rokem slouží azylový dům v Hamrech u Hlinska těhotným ženám a matkám s dětmi v tíživé situaci. Pro některé ženy je pouhým východiskem z nouze, jiné zde mohou najít odvahu k nové cestě životem. Jednou z nich je paní KLÁRA.

Patří k několika maminkám, které po odchodu z azylového domu našly bydlení v nedalekém městě. Do azylového domu občas přijedou se svými dětmi pro povzbuzení nebo na dobrovolnickou brigádu, aby pomohly vytvářet zázemí těm, kdo

to dnes potřebují. Jsou to většinou mámy, které samy v mládí neměly na různých ustláno. Přesto se statečně snaží přetnout neblahý řetězec příčin a následků a poskytnout svým dětem lepší domov, než měly samy.

Paní Kláro, jaká byla vaše cesta do azylového domu?

Azylový dům jsem si našla sama, a že se mi to podařilo, pokládám za jedno z největších štěstí svého života. Tady jsem se skutečně našla. Ve vzpomínce ale musím začít mnohem dříve. Své vlastní rodiče neznám. Vyrůstala jsem v dětském domově a pak i se svou sestrou u pěstounů.

Během svého dospívání jsem si s nimi přestala rozumět, a když jsem se ve dvanácti letech zamilovala do kluka, začala jsem z domu utíkat. Nebra-la jsem vážně domlouvání pěstounů ani nikoho jiného, a tak jsem po ukončení základní školy místo na obchod-

ní akademii skončila v diagnostickém ústavu. Měla jsem ale velké štěstí a potkala tam lidi, kteří svou práci dělali skutečně srdcem. Pomáhali mi znovu najít vztah ke svým pěstounům a pochopit, že každý může dělat chyby a útek ani neustálá vzpoura situaci nevyřeší.

Takže jste se vrátila ke svým pěstounům?

Nejdřív to tak vypadalo. Pak jsem se ale znovu dostala do vlivu svého kluka a utekla s ním natrvalo. Nikdo nevěděl, kde jsem.

Brzy jsem ovšem zjistila, že můj „vyvolený“ není tak dokonalý, jak jsem si ho představovala. Zavřel mě

Jak vystavět miminku hnízdo

Šťastné dítě je dílem společné služby matky a pracovníků azylového domu. Kde se jejich úkol potkává, jaký mají společný cíl a co je záměrem této spolupráce?

Do azylového domu přichází matka často bez základních životních zkušeností, osamocena, bez možnosti spolehnout se na blízkou osobu. „Osoba blízká“ vlastně ani prakticky neexistuje. Matka je velmi mladá, nikdy nepoznala, jaké to je, mít stabilitu a rodinné zázemí, moci se obrátit na mamku či tatku, kteří jsou tu pro ni, kteří se samozřejmě pomohou. Je sama. Sama a těhotná. Nečekaně, neplánovaně.

Někdy je to fuška

Kdo se pokusí vcítit do situace této třeba dvacetileté matky, která ještě úplně neodrostla dětským nápadům a přáním? A kdo zkusí připustit skutečnost, že ne všechny matky si mohou za svou situaci samy? Ne všechny a ne tak docela. Kdo se tomu otevře a pak přijme skutečnost, že i za tuto matku, a především za její nenarozené dítě nese i osobní odpovědnost (protože všichni jsme součástí tohoto světa a Božího plánu s ním), tomu se před očima otevře také hledání způsobu pomoci.

V azylovém domě pro těhotné ženy v tísní jde o spolupráci ve službě



Proto tu jsme – pomoci dětem od početí najít bezpečné zázemí v mámině náručí.

Snímek Veronika Bučová

dítěti. Je jedno, jestli už dítě kouká na svět nebo si ještě „plave“ v mateřském bříšku. To druhé zatím náš právní systém nezajímá, a proto potřebuje ochranu o to pevnější. Ochranu, která vyrůstá ne z lid-

ských paragrafů, ale z Božího slova o člověku.

Proto jsme tady se společným cílem vystavět miminku hnízdo, které bude dostatečně ochranné a hřejivější. Někdy je to fuška, protože se staví „na

zelené louce“. Mladé mamince v jejím dosavadním životě nikdo nepomohl, aby uměla vystavět základy pro sebe-darování budoucímu životu. Proto nás potřebuje. Nejde především o střechu nad hlavou, i když i to je důležité, ale mnohem důležitější je společná práce na budování zázemí pro malého nového človíčka.

Co to obnáší? Nerada bych unavovala dlouhým výčtem, ale zřejmě si to umíte představit. Vezmete klientku „za ruku“ a od prvních měsíců těhotenství s ní projdete cestu: gynekologická vyšetření, sociální finanční zajištění, vybavička, potřeby do porodnice, celkový zdravotní stav, ještě lístek na sanitku, autosedačku pro miminko. Jak vám je? Máte rodný list? Ještě vám nic nepřišlo z úřadu? Vaše máma s vámi pořád nekomunikuje? Máte už ten doklad k mateřské? Zvládnete dnes ten velký nákup? Odešla plodová voda? Dobře, zavoláme sanitku, nebojte, budu tady s vámi. Brzy miminko uvidíte, bude to krásné. Jé, děkujeme za fotku, to je krásná holčička!

Objevit ono „víc“

Nejde primárně o to být kvalifikovaným sociálním pracovníkem, který zná nástroje sociální pomoci a podpory pro těhotnou ženu v tísní. Sociální pracovník bez angažovanosti srdce možná vytváří dobrou sociální službu. Nepomůže ale objevit, že život je víc, než „co za to“ a „co z toho“. A matky v azylovém domě potřebují objevit právě ono „víc“ ve službě svým dětem. To ostatní se už více méně dá naučit. O co tedy jde? Nabídní své srdce, a rozum ti poví, jak může pomoci právě ty.

PAVLA GLOGAROVÁ,
vedoucí Azylového domu
pro těhotné ženy v tísní

a pomáhali, abych se sama našla

v domě svého kamaráda a odmítal mě pustit ven. Nemohla jsem chodit na nákupy, do města ani k lékaři. V sedmnácti letech jsem s ním otěhotněla. Z jeho vlivu jsem se dostala až v porodnici, kde se mi narodil syn Marek.

Protože jsem v tu dobu byla ještě nezletilá, z porodnice jsem nastoupila do ústavu pro matky s dětmi. I tady jsem měla štěstí na dobré lidi a na pobyt vzpomínám moc ráda. Nastoupila jsem znovu do školy a vyučila se v oboru kuchař, číšník. Našla jsem tady přátele i zázemí, ale pak jsem se rozhodla, že se chci i se svým synem postavit na vlastní nohy.

Podářilo se vám to?

Začalo to neradostně. Protože jsem neměla s Marečkem kde bydlet, nastěhovala jsem se k rodině své sestry. Bylo to však neuvážené rozhodnutí a čekalo mě zklamání. Sestra měla dost svých starostí a naše problémy narůstaly. Nakonec jsem se i se svým dítětem ocitla bez přístřeší a sociální odbor mi Marečka dočasně odebral. To byly nejhorší chvíle mého života. Abych si mohla syna znovu vzít k sobě, musela jsem najít ubytování pro sebe i své dítě.

A tady přišel ke slovu azylový dům?

Ano. Obvolávala jsem všechny možné azylové domy, až jsem se dovolala

lka k vám do Hamer. Když jsem sociální pracovníci s pláčem líčila svou situaci, pozvala mě, abych přijela na návštěvu. Přijela jsem a za tři dny jsem se i s Marečkem mohla šťastně stěhovat.

Potkala jsem se tady s úžasnými lidmi, kteří mě podporovali a vytvářeli mi zázemí. Pomáhali mi, abych se sama našla. Uvědomila si, co je pro mě důležité. Postupně jsem se s jejich pomocí učila respektovat autoritu, dodržovat řád i vycházet s druhými lidmi. Časem jsem si v nedalekém městě našla práci, Mareček nastoupil do školy a zhruba po roce jsem se z azylového domu stěhovala do samostatného bydlení.

Jaké byly začátky a co byste si přála do budoucnosti?

Začátky byly těžké, ale i krásné. Zpočátku jsem se cítila nejistá a bez opory, kterou jsem v azylovém domě měla vždy na dosah.

Ale jsem ráda, že jsem tím prošla, a teď bych chtěla svému dítěti, které je pro mě tím nejdůležitějším, dát to, po čem jsem sama tolik toužila – domov, lásku, jistotu i zázemí. Aby Mareček mohl mít šťastnější dětství, než jsem měla já.

VERONIKA BUČOVÁ,
pracovnice Nadačního fondu
Betlém nenarozeným

V poradně mohou maminky sdílet své obavy



Poradna
Cesta
těhotenství
v centru
Ostravy již

17 let nabízí poradenství i aktivity zaměřené na rozvoj rodičovských kompetencí. Několik otázek jsme položili pracovníci poradny NELE PROKEŠOVÉ.

Jak se zrodil název poradny – Cesta těhotenství?

Dalo by se říci, že každé těhotenství je určitou cestou časem. Platí to jak pro dítě, které roste a vyvíjí se, tak pro nastávající maminku, které doba před porodem slouží k tomu, aby se zorientovala v nové situaci, využila podpory i pomoci okolí, nalézala v sobě vlastní netušené zdroje a připravovala se na budoucí péči o miminko. Proto bychom nastávajícím maminkám chtěli nabídnout možnost sdílet se se svými otázkami i obavami, případně řešit tíživou situaci.

Co konkrétně poradna svým klientům nabízí?

Jsme tu pro všechny těhotné i pro ty, kdo se chtějí o těhotenství dozvědět více. Poradna vytváří prostor pro naslouchání, kde klientky mohou sdílet své obavy i hledání. Nabízíme jim setkání s doulou (asistentkou, která ženě poskytuje psychickou podporu – pozn. red.), v případě potřeby předáváme klientkám kontakty na další organizace a odborníky.



Setkání v poradně Cesta těhotenství.

Snímek Patricie Pastyřkové

Pro těhotné ženy i rodiče s dětmi do čtyř let připravujeme také pravidelné vzdělávací programy na různá témata související s rodičovstvím.

V poradně je k dispozici knihovna s literaturou zaměřenou na tuto tematiku. Maminky v nouzi mají možnost zapůjčit si v poradně kočárek nebo získat pro miminko darované oblečení.

Poradna je také kontaktním místem Azylového domu pro těhotné ženy v tísní v Hamrech u Hlinska, kde je možné těhotné matce nabídnout ubytování.

Zmínila jste setkání s doulou. V čem může těhotnou matku podpořit?

Klientky přicházejí většinou s určitými obavami, jak vše kolem porodu a péče o miminko zvládnou. Během setkání s doulou mohou všechny tyto obavy vyjádřit. Když získají bližší informace nebo si mohou přebalování či koupání prakticky vyzkoušet, odchází sebejistější a klidnější. Největší zájem je o témata související přímo s porodem a kojením, maminky se ale například ptají i na to, jak zvládat pláč dítěte či jak nosit dítě v šátku.

K nabídce poradny patří také vzdělávací setkání pro rodiče s malými dětmi.

Vzdělávací programy na různá témata jsou vedeny zkušenými lektory z řad porodních asistentek, dětských lékařů, psychologů, fyzioterapeutů a dalších. Probíhají formou přednášky, v jejímž závěru mají účastníci prostor pro dotazy i pro následné rozhovory a vzájemné sdílení. Někdy jsou doprovázeny videoprezentací nebo názornými ukázkami. Pro děti, jejichž hlídání si nemohou maminky zajistit jinde, je v poradně připraven dětský koutek.

Napadá mě, že v dnešní době internetu není problém zjistit si spoustu informací z pohodlí svého domova. Přesto je o tato setkání zájem. Co k vám maminky přivádí?

Zajímavá otázka. Řekla bych, že je to potřeba osobního kontaktu – jak s pracovníky poradny včetně lektorů, tak s dalšími maminkami. Klientky zde nejen získávají informace, ale mohou si popovídat s někým, kdo řeší podobné problémy a je „na stejné vlně“. A podle slov samotných maminek, které k nám chodí, je v poradně příjemná a přátelská atmosféra, díky níž je jim tu dobře.

Určitě se tady setkáváte se spoustou příběhů. Ze kterého jste měla v poslední době radost?

Ráda vzpomínám na mladou maminku, která otěhotněla nečekaně. Neměla úplně ideální partnerské ani finanční zázemí, ale miminko si chtěla rozhodně nechat. Do poradny docházela téměř po celou dobu těhotenství a využívala konzultací s doulou, vzdělávacích programů i materiální pomoci. Před týdnem nám od ní přišla zpráva, kde nám radostně sdělovala, že se jí narodila dcera. Tohle mě vždy potěší, protože ne u každého se dozvíme o konci příběhu těhotenství, který je vlastně začátkem příběhu dalšího. (tez)

Na konci minulého roku jsem to chtěla jinak...

...ale když mám teď v náručí nejmladší dcerku, jsem šťastná.

S manželem jsme si přáli čtyři děti, ty nám Pán Bůh dal. Čas běžel a já jsem se pomalu začala poohlížet po práci, kam bych po mateřské na část úvazku nastoupila. Prakticky až domů mi tehdy přišla nabídka práce na jeden den v týdnu. S vděčností jsem ji přijala, Bohu poděkovala, že to tak krásně připravil, a začala se těšit na jiný život:

budu s dětmi i v práci, která mě baví, a ještě mi zůstane čas na jiné aktivity.

Všechno ale dopadlo úplně jinak. Než jsem podepsala smlouvu, zjistila jsem, že jsem opět těhotná. Tento okamžik jsem vždy prožívala jako obrovskou radost, jenže tentokrát mi vyhrkly slzy. Co budeme dělat – já přece nemůžu být těhotná. Ted? Zavalila mě vlna úzkosti a strachu a začátek těhotenství jsem proplakala.

Největší oporou v té chvíli mi byl můj muž. Objal mě, ujistil, že to s pomocí Boží zvládneme, a novou situaci přijal se slovy, že přece nejsme jediní,

kdo má pět dětí. Společně jsme se tedy znovu den za dnem učili věřit, že Hospodin ví líp než my, co je pro nás dobré. Když se dnes ohlížím zpět, vím, že je to pravda. V době nouzového stavu jsem mohla zůstat s dětmi doma a nemusela dělit čas mezi práci a rodinu.

Když se blížil porod, měla jsem obavu, kdo nachystá děti na tábor, když budu v porodnici. I o to se Pán postaral. Děti jsme spolu s manželem ještě šťastně vypravili a za několik dní společně vyrazili do porodnice v Krnově. Vědomě jsme i do těchto chviliek zvali Boha a bylo moc povzbudivé, jak

blízko jsme jej mohli vnímat. Třeba za nečekaným setkáním s vrchní sestrou a panem primářem, které vyřešilo pokojný průběh porodu.

Bůh – nejlepší režisér

Příchod nejmladší dcerky nám opět připomněl, že Bůh je tím nejlepším režisérem. Dál se chceme opírat o toto vědomí a věřit, že s námi bude v naší snaze všech pět dětí vychovat, uživit, že vyřeší naše bydlení a pomůže nám nést další změny plánů s nadějí a důvěrou.

TEREZA, dobrovolnice

Nemohli jsme jí dát zdraví, ale lásku a přijetí ano

Chtěla bych vám vyprávět příběh naší druhorozené dcerky Marušky. Její život po narození trval pouhých sedmdesát sedm hodin. Přesto se nesmazatelně zapsala do našeho srdce a nikdy na ni nezapomeneme.

Když jsme s manželem zjistili, že Marušku čekáme, byli jsme nesmírně šťastni. Těšili jsme se na ni a plánovali jsme, jak ji společně s jejím starším bráščkou budeme učit žít. A netušili jsme, že to nejdůležitější bude učit ona nás.

Když jsem ve 14. týdnu těhotenství poprvé navštívila svou lékařku, při provedení ultrazvuku zjistila, že Maruška má vrozenou těžkou vadu. Lékařka prohlásila, že i kdyby se holčička dožila porodu, její hlavička nikdy nebude dotvořena tak, aby byla schopna samostatného života. Pro lékaře to tedy byla jasná indikace k potratu. Pro nás ne. Velice nás to zasáhlo, ale zároveň jsme cítili naprostý mír a věděli, že všechno je v rukou Stvořitele.



Díky Marušce jsme mohli prožít, jak je lidský život nesmírně vzácný a cenný. Snímek autorka

le. Od začátku jsme věděli, že za svou dceru budeme bojovat. Přáli jsme si, aby mohla žít tak dlouho, jak je jí Bohem určeno. Nechtěli jsme, aby se naším rozhodnutím stala pouhým odpadem, nepodařeným kouskem, kterého je potřeba se co nejdříve zbavit. Byli jsme přesvědčeni, že i ona je plnohodnotným člověkem již od svého početí. A i když jsme jí nemohli dát zdraví ani život, něco jsme pro ni udělat mohli –

obklopit ji svou láskou a přijetím. A věřili jsme, že je to to nejdůležitější, co jí v této chvíli smíme dát.

Učili jsme se vážit si každého dne

Nebylo snadné uhájit si tento postoj před lékaři, kteří jej nechápali, ale velmi brzy nás začali respektovat, pro-

tože jsme si byli jisti. Vždycky jsme s manželem věřili, že to má hluboký význam a smysl. Velkým povzbuzením a oporou nám byla celá naše rodina, rodiče a blízcí příbuzní i naši přátelé. Sdíleli s námi Maruščin život, přestože byl tak krátký.

Nakonec jsme s naší Maruškou prožili celé těhotenství, a to skutečně naplno. Více než kdy jindy jsme si uvědomovali, jak je lidský život křehký a vzácný, a učili jsme se vážit si každého dne, který nám byl společně dán. Druhého listopadu jsme přivítali naši Marušku na světě. Ano, byla těžce nemocná, ale žila! Dostali jsme ten dar, že jsme si ji mohli vzít do náruče, pochovat ji, těšit se z její blízkosti a ona naopak z naší. Tu první noc, kdy se narodila, se u ní v porodnici postupně sešla celá naše rodina. A když po sedmdesáti sedmi hodinách zemřela, byla obklopená láskou jako naše milovaná dcera. Dcera naše i dcera Boží.

Nikdy na naši Marušku nezapomeneme. Díky ní jsme si mohli uvědomit i prožít, jak je každý lidský život nesmírně vzácný a cenný. Je Božím darem, jehož hodnota se nikdy nebude dát změřit délkou života nebo jeho výkony. Vždy a za všech okolností zůstane život darem, a to pro celou věčnost. Proto se i my smíme těšit na to, až se s naší Maruškou jednou opět shledáme.

MARKÉTA ZEMKOVÁ, maminka

Vzít své těhotenství jako výzvu

Jsem těhotná. Těšila jsem se. Možná jsem trochu zaskočená. Není mi moc dobře a taky mám strach! Zvládnou to?

Nejsem už na to stará? Nejsem ještě příliš mladá? Bude dítě zdravé? Narodí se v pořádku? A budu ho umět vychovávat? Zvládnou porod? Tisíce otázek mi víří hlavou... Stvořitel poslal na svět nového človíčka a mne si zvolil za prostřednici, skrze kterou mu nabídne věčnost žitou ve své Lásce. Stala jsem se součástí tak velkolepé skutečnosti! Ale vedle úžasu přichází spousta obav. Co s tím? Jsou skutečnosti, které neovlivním a nemám je v rukou. Ty mohu jen s pokorou přijímat. Ale je zde také spousta okolností, do nichž promluvit mohu. Dítětko je darem svěřeným do mé péče. Mohu se proto pokusit udělat něco pro to, abych se já stala darem pro ně.

Bojím se o jeho zdraví? Mohu se sama učit žít zdravě. To přeče vím, jak se



Stala jsem se součástí tak velkolepé skutečnosti! Ale vedle úžasu přichází spousta obav. Snímek Terezie Hoppové

dělat, a mohu tím přispět i ke zdárnému vývoji svého dítěte.

Bojím se porodu? Pak se mohu zajímat, studovat, ptát se a hledat, jaký porod a kde by pro nás byl nejlepší. A mohu se také sama na porod připravovat a trénovat svou fyzickou a psychickou kondici, abychom oba porod co nejlépe zvládli.

Bojím se, jak zvládnou výchovu? I tady mám hodně v rukou já sama. Je jen na mně, zda nechám vše plynout, anebo se budu zajímat o to, co je pro mé dítě dobré a důležité. Zda se budu snažit být srovnanou a milující maminkou.

Jsem-li těhotná, a tedy často i plná nejrůznějších obav, mám dvě možnosti. Postavit se k tomu s pasivní rezignací – „nějak to dopadne, vždycky to nějak dopadne“. Nebo se s tím nespojím a mé těhotenství se pro mě stane novou výzvou, nabídkou být aktivní a posunout se o krok dál, abychom to nejen já, ale i ten zázrak, který mi roste pod srdcem, k radosti Boží a s jeho pomocí co nejlépe zvládly.

MIRKA, porodní asistentka, dobrovolnice poradny Cesta těhotenstvím

Dvě slzy na vrásčité tváři

Podivnou shodou okolností slyším během jednoho týdne dva tolik podobné, a přitom tak rozdílné příběhy. Oba s takřka stejným začátkem: vrásčitá tvář, třesoucí se kolena, upracované ruce sepjaté v klíně.

Stařenka si přitáhne deku, do které se právě choulí, a pak se zadívá kamsi daleko, kam já nevidím... „Tož nebylo to jednoduché. Hospodárka, pole, táta od nevidím do nevidím v robotě, moje maminka s bolavýma nohama, měla se stavět chalupa a k tomu pět capartů. A k tomu všemu teď šesté. To víš, že mě to pořádně polekalo. Dyť už teď jsem měla co dělat a do toho malé? No, neuměla jsem si to představit. Bála jsem se. Až tak, že člověka napadlo, jestli to nedat pryč.“

Jsem paterovi vděčná

Ten týden jsem skoro nespala. Už se to nedalo vydržet a tož, že se v nedělu svěřím paterovi ve zpovědi. On nás dobře znal, tož snad pochopí, poradí. Nedovedeš si představit, jak mi bylo. Nohy se klepaly, brada třepala. Tož vejdou dovnitř: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus.“ Leze to ze mě jak z chlupaté deky, ani pořádně nevím, co mu vlastně chci povědět. Pak to nějak ze mě vypadlo, že jsem v požehnaném stavu a čekáme šesté. A už jsem měla na jazyku i to další, co s tím chci udělat. Ale



Dítě v pátém měsíci od početí.

Snímek Human Life International

to už jsem nestihla. Velebný pán vstal a já zůstala s otevřenou pusou. Představ si, on se přede mnou uklonil, pak mi políbil ruku a povídá docela rozzářený: „Matko, takové požehnání! Bůh vám žehnej. Oběma!“ A udělal malému křížek. V tu ránu jsem celá zapoměla, co jsem to vlastně chtěla, a už mi došlo, že ano, že nám Pán Bůh zrovna hodně požehnal. Potom pater s úsměvem vytáhl dvacetikorunu, co měl zrov-

na u sebe. Nebylo to kdoví co, ale byly to tehdy jinší peníze než teď. A pro mě to v tu chvíli bylo jako tisícovka.

Ani nevím, jak jsem došla domů. Táta byl šťastný. Šesté přišlo na svět čiperně, mělo se k světu, nakonec jsme to s Boží pomocí pěkně zvládli. Dneska si říkám, že to ani tak strašné nebylo, jak se dřív zdálo. Ale víš, jak jsem paterovi vděčná, co mi tehdy řekl. Dyť tolik radosti nám to šesté dělá a nako-

nec nás ještě s tátou dochová. Měl ten pater pravdu – takové požehnání jsme dostali, takové požehnání...“ Stařenka se zachvěl hlas a třesoucí se ruka setřela slzu vřelé vděčnosti, která právě stekla po vrásčité tváři.

Odpustí mi to?

O pár dní později mám před sebou podobný obraz. Podobně vrásčitá tvář, těžkou prací shrbená záda, stařenka kostnatými rukama svírá hrnek s bílou kávou. Nepřítomný pohled kdesi daleko a nahoru za vysoké lípy, které rostou před kuchyňským oknem...

„Tu tíhu nepochopíš. Dovedeš si to představit? Táta věčně nebyl doma a já přes den v kravíně, aby byla jakási koruna. Pět děcek doma a já nevěděla, kam dřív skočit. Kolikrát jsem šla spat až ve dvě ráno a v pět zase do kravína. A nikdo mi nepomohl, byla jsem na děcka sama. A teď si představ tu hrůzu, když se ozvalo šesté! Tátovi to bylo jedno. Úplně jedno. To už se opravdu nedalo zvládnout. Dneska je mi to líto. Hrozně líto. Ale já jsem si myslela, že to musím dát pryč. A víš, je mi přes osmdesát, ale stejně mě to častokrát popadne a říkám si, co to bylo, holka, nebo kluk? Jaké mělo oči? A bylo víc po mně, nebo po tátovi? Jak by se jmenovalo? A je to strašné, já vím, ale občas přemyslím i nad tím, jestli mi to odpustí, a jak to bude vypadat, až se potkáme.“

Stařenka se zachvěl hlas a třesoucí se ruka setřela slzu nezměrné bolesti, která stekla po vrásčité tváři. Asi nebyl poblíž šťastný táta ani nikdo, kdo by jí s úsměvem dal dvacetikorunu, a ani nikdo, kdo by jí v tu pravou chvíli políbil ruku a řekl: „Matko, takové požehnání!“

ALENA,
dobrovolnice Nadačního fondu
Betlém nenarozeným

Co to je fundraising aneb co mě naučili kolegové

Na začátku jsem to slovo špatně pochopila. Myslela jsem, že jde o to, škemrat o peníze. Nic lákavého. Ale nějak se začít musí. Peníze se někde sehnat také musí, máme-li nenarozeným dětem nabídnout účinnou pomoc, a ne o ní jen mluvit.

A tak jsem zadala na svůj účet trvalý příkaz k příspěvkům pro Betlém nenarozeným a začala se rozhlížet kolem, koho bych k tomu ještě nalákala.

Samozřejmě se mými prvními „obětmi“ stali známí z kostela. Jako křesťané máme k této myšlence blíž

než lidé, pro které se zatím Vtělení Pána Ježíše nestalo osobním a vděčně přijatým darem. Ale v kostele se věčně válí spousta letáků s prosbami o příspěvek. Křesťané všechno nezachrání, pochopila jsem.

Nedá se nic dělat, řekla jsem si, musím se rozhlédnout i dál. A můj pohled

padl na mé kolegy a mého šéfa. Nevím přesně, jak to mají s Pánem Bohem, ale začala jsem jim vyprávět o našem adylovém domě a po nějaké době si dodala odvahy a postupně občas některého z nich požádala o příspěvek. Už trochu znali mě i betlémské dílo a věděli, kam peníze půjdou. Ale problematika ochrany nenarozených dětí je pro málokoho osobním palčivým tématem. Vlastně jsem nevěděla, proč by mi měli vyhovět a na Betlém přispět.

Takže jsem byla překvapená, když souhlasil jeden, pak další, pak se další přišel zeptat, kam to všichni přispívají. A ne jen jednorázově. Většina začala přispívat pravidelně,

včetně šéfa. S trochou nadsázky a laskavým úsměvem se dá říct, že na našem pracovišti je podpora Betléma prestižní záležitostí. A já jsem z toho pař!

Víra v dobro v člověku

Kolegové mě naučili, co je to fundraising. Je to víra v dobro v člověku. Je to víra, že člověk chce a potřebuje dělat dobré věci. A já jsem vděčná za toto poznání i za své báječné kolegy, kteří mne učí, jak se křesťanství opravdu žije.

MARIE GLOGAROVÁ,
lékařka a dobrovolnice
Nadačního fondu Betlém nenarozeným

Nečekané okolnosti a můj zápas o otcovství

Když jsem vstupoval do manželství, samozřejmě jsem si vybíral manželku i s ohledem na to, zda bude dobrou matkou. Neměl jsem tolik na mysli, kolik dětí budeme mít a zda to budou děvčata, nebo kluci, ale spíše jsem přemýšlel nad tím, jak rodinu zabezpečit.

Pak nám Pán dal syna, později dceru a my byli šťastnou a spokojenou standardní rodinkou. Obě děti jsme vychovávali k obrazu svému, vštěpovali jim své hodnoty života a ony tyto informace ochotně přijímaly a braly za své. Vše fungovalo, jak má, my jsme sledovali „odchytky“ chování dětí od našich měřítek a řešili, zda je to normální a přirozené a jestli máme být přísnější, nebo naopak benevolentnější ve výchovných metodách.

Neutěct od odpovědnosti

Později, již v pokročilejším věku, se nám narodili další dva kluci, přičemž u nejmladšího byl diagnostikován dětský autismus. A svět se nám (hlavně mně) převrátil naruby. Rázem se nám jeví



Dobrovolnická brigáda v azylovém domě.

Snímek archiv Nadačního fondu Betlém nenarozeným

„nedostatky“ starších dětí jako naprosto okrajové a musíme se především věnovat nejmladšímu. Přijmout tento stav, zvládat každou chvíli naprosto nepředvídané věci, přestat plánovat budoucnost a žít jen přítomností je těžké. Moc těžké. A být otcem, to je denně se smířovat s tím, co jsme od Pána dostali a neutěct od otcovské odpovědnosti. Je pravděpodobné, že kdybych si plnou zodpovědnost otce uvědo-

moval již před svatbou, kdybych si jen malinko připustil, že i já mohu mít dítě s handicapem, asi bych se této náročné role vzdal předem. Snad právě tak, jak by se možná své cesty vzdal leckterý kněz, kdyby věděl, co jej na ní čeká.

Zatím nevím, jak hovořit s ostatními syny o zodpovědnosti otce, když jsem sám zaskočen svou vlastní otcovskou rolí a musím si ji denně sám před sebou obhajovat. Nemám „in-

stantní“ návod pro nikoho, jak zvládat náročné situace, nemám návod ani pro sebe. Doufám, že mým synům je srozumitelný můj zápas o otcovství. Víím, že každý den musím vstát a přijmout věci tak, jak jsou, a jít dál s křížem, který jsem obdržel. A žít nadějí, že mou silou bude jednou radost z Hospodina.

TOMÁŠ, dobrovolník Nadačního fondu Betlém nenarozeným

Co mohu jako matka udělat pro své dcery

Jsem člověk – žena, patřím do říše živočichů, podkmen obratlovců, třída savci... Mám tedy úplně stejné vybavení jako kdekterá živočišná samička. Beru to jako dárek od svého Stvořitele – dostala jsem tělo, dívčí psychiku a ženskou duchovní citlivost k vnímání smyslu života.

Kolik billboardů s polonahými ženami, jejichž těla propagují reklamu na cokoli, už asi naše holky viděly? A co zahlédly na internetu? Žijeme v době, kdy je střídání partnerů „v pohodě“. Jít na potrat je normální. Žít spolu na hromádce je „in“. A my s manželem jsme si tolik přáli dcerám nabídnout možnost, aby se v pohledu na sebe mohly vnímat jinak než takhle „in“.

Proč to píšu? Protože se můžu „postarat“ o své děti jako opice: dát jim

pelíšek, jídlo, základní hygienické návyky, naučit je udělat si po sobě pořádek, sem tam jim dát pohlavek a určitě budu dbát na to, aby něco uměly a byly před druhými navenek dokonalé. Ale v dětech, na rozdíl od opičátek, duchovní rovina dřímá, a pokud ji přehlédnu a zaměřím se jen na etiketu a diplomy, aby byly co nejlukrativnější, nakonec to asi dopadne tak, že si samy neví rady, co se sebou mají dělat. Zřejmě se od nich očeká-

vá dál hrát tu falešnou hru na úspěšnou a výkonnou „in“ ženu tohoto typu.

Stále hledám cestu, jak jim jít příkladem

Na co ale mají tělo a k čemu je vůbec dobré? Je užitečné pro emoční sebenaplňování, nebo aby upoutávaly pozornost opačného pohlaví? Co mohu jako matka udělat, aby objevily, že jsou stvořeny k velkém věcem – pro službu životu, pro mateřství?

Je to těžké a stále hledám cestu. A přece jsem jim já jako matka příkladem, ať chci, nebo ne. Mám úctu ke svému tělu? A úctu k manželovi? Vnímám mateřství jako své životní povolání a naše manželství jako společnou cestu do Božího království? Mluvíím s holkama o svém mateřství? Jsem při-

pravena jim naslouchat, když to potřebují? Dali jsme jim s manželem v naší rodině řád? Řád, který odráží, že je tu Někdo, kdo dává našemu životu smysl?

Stále to hledám i já sama. Proč tu jsem a co je mým úkolem v životě: je důležitější, že jsem doktorka, anebo že jsem matka? V určité fázi svého života jsem to hledání prošvihla. Ani já jsem tehdy nevěděla, že život není nesen primárně tělem, ale duchem a že jsme Bohem stvořeny jako matky v harmonii duše, těla a ducha. A tak prosím Pána, aby mé dcery přes zranění, která si kvůli mé nezralosti do života přinesly, pochopily, že jsme dostaly srdce, ve kterém se zrcadlí jeho Láska, a že právě tím naplňujeme své životní poslání, svůj úkol, který jsme dostaly při početí: být matkou. A to je mé hledání i na zbývající část života, i když už teď mám holky velké.

JANA PALIČKOVÁ, praktická lékařka a dobrovolnice NF Betlém nenarozeným

Pomáhat nenarozeným jako Šimon z křížové cesty

Jak spolu souvisí Vánoce a Velikonoce? Jaké je propojení mezi betlémskou jeskyní a Golgotou? A mezi dřevěnými jeslemi a křížem? A co mají společného naši betlémští dobrovolníci a Šimon z křížové cesty?

Spojnicí všeho je úcta k Dárci života a k tajemství zrození – k pozemskému i věčnému životu. Kdo přijme život jako dar a váží si ho, přirozeně dožívá k touze sloužit životu a chránit jej. Všichni jsme od prvního okamžiku našeho početí Něčí.

I ta děcka, která prošla tímto světem, aniž se stihla narodit, a nepřijata rodiči, se vrátila domů k Otci. Také jsou to jeho děti, naši bratři a sestry. K věčnému životu je zachránil Pán Ježíš stejně jako nás. A tak je asi moudré učit se – i se svými zraněními – pomáhat nosit kříže za někoho jiného, za ta nenarozená děcka. Po-



Vytvářejte s námi betlém dětem.

Snímek Patricie Pastyříkové

dobně jako Šimon. I když nemusí být snadné postavit se na stranu někoho, jehož život v dnešní společnosti nikoho nezajímá. Šimon také hledal odhodlání, jak nést kříž za někoho jiného. A že u toho zvažování neposkakoval nadšením – to přece tolik nevádí.

Svatý Pavel říká: „Neste břemena jedni druhých.“ Břemenem to-

ho maličkého před narozením je úzkost z ohrožení. Už jen v sobě najít tu odvahu to zahlédnout – tím se vědomě vystavují dotěrným myšlenkám, jestli bych také neměla pomoci. A možná zvažují, jestli se tím navíc nedostanu do problémů. Nebo jestli mě jen někdo povýšeně neztrapní, jak se můžu takhle dívat na „embrya“.



Stát na straně života

Asi takhle podobně mohl přemýšlet i Šimon s ohledem na atmosféru společnosti ve své době. Zpočátku třeba neochotně a s brbláním, ale přece jen pomohl. Nakonec otevřel své srdce a zřejmě prošel v blízkosti Pána Ježíše nejdelší úsek křížové cesty po jeho boku. Můžeme se od Šimona učit, jak se nosí kříž za někoho jiného.

Lidský život je Božím darem. Nemáme na něj nárok a nemůžeme jej vlastnit. Ale můžeme o něj pečovat a sloužit mu. A když na to přijde, stát na straně života. Jako Šimon. A to je důvod, proč říkám našim dobrovolníkům betlémští Šimoni. Dobrovolnictví v Betlémě není jen o práci zdarma, ale o osobním zaujetí srdce, které se nasazuje pro službu Životu. Milí čtenáři, naši podporovatelé, dárci a betlémští Šimoni, děkujeme za vaši podporu, modlitby a dary. Díky vaší pomoci můžeme dětem a jejich matkám nabízet potřebné zázemí v Azylovém domě pro těhotné ženy v tísní.

MARCELA HOLEŇOVÁ,
ředitelka Obecně prospěšné společnosti Dlaň životu



Staňme se nadějí dětem před narozením...

- Vlastním postojem úcty k lidskému životu od početí, poskytnutím lidské opory a naděje na řešení.
- Předáním kontaktů ženě, která se v důsledku těhotenství ocitla v tíživé situaci:

Azylový dům pro těhotné ženy v tísní

Hamry 107, 539 01 Hlinsko, tel.: 733 125 261

Poradna Cesta těhotenstvím

Českobratrská 1229/13, 702 00 Ostrava, tel.: 605 32 92 32

- Svými podněty pro naši činnost, materiální pomocí.
- Jednorázovým či pravidelným finančním darem na transparentní účet naší veřejné sbírky, číslo účtu:

2100409371/2010

variabilní symbol: 1120

Kontakt: **Nadační fond Betlém nenarozeným**

Českobratrská 1229/13, 702 00 Ostrava

e-mail: kontakt@nfbetlem.cz

tel.: 739 354 269

V případě převodu z účtu na účet uveďte prosím svou adresu, abychom Vám mohli zaslat potvrzení o daru pro daňové účely. Veřejná sbírka nadačního fondu je schválena osvědčením č. j.: MSK 42272/2016.

Děkujeme Vám!

www.nfbetlem.cz